

Arrest

nr. 205 097 van 8 juni 2018
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Vlaamse Kaai 76
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 27 november 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 februari 2018 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 februari 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS).

1.2. Op 21 januari 2011 neemt het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 63 586 van 21 juni 2011 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.3.

1.4. Op 29 juni 2011 neemt de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 14 november 2015 treedt de verzoekende partij in het huwelijk met de heer M.D.

1.6. Op 12 juni 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.7. Op 27 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.6. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.06.2017 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 23.06.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk één jaar en vier maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verklaart dat zij een relatie heeft met mijnheer D.M.(...) (R.R....), die over verblijfsrecht beschikt in België en dat zij gehuwd zijn sinds 14.11.2015. Echter toont zij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De terugkeer naar het land van herkomst is slechts tijdelijk. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is: indien zij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt haar recht automatisch erkend.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Wij merken verder op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid

terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Betrokkene beroept zich op het feit dat haar echtgenoot erkend werd als vluchteling van Armeense herkomst. Echter, bij nazicht van het administratief dossier blijkt dit niet correct. Dhr. D.(...) verkreeg verblijfsrecht naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9bis en dit bij beslissing d.d. 11.05.2010. Zijn asielpcedure werd negatief afgesloten op 11.12.1996. De bewering dat haar echtgenoot erkend is als vluchteling en haar dus niet kan vergezellen is aldus volledig foutief. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt bovendien dat verschillende naaste familieleden, waaronder haar ouders, haar broer en zus, nog steeds in het land van herkomst wonen. Met betrekking tot haar hier opgebouwde sociale relaties legt betrokkene, buiten haar huwelijk, slechts vijf getuigenverklaringen voor, waarvan vier verklaringen van de bureaus zijn dat ze betrokkenen samen zien in de buurt en dat ze samenwonen. Slechts één getuigenverklaring maakt melding van het feit dat hij aanwezig was bij de huwelijksceremonie. Gezien het feit dat betrokkene nog verschillende naaste familieleden heeft in het land van herkomst en hier in België enkel een hechte band aantoonde met haar echtgenoot, die haar bovendien kan vergezellen naar het land van herkomst, merken we op dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene haalt verder aan dat zij geen woning of financiële middelen heeft in haar land van herkomst en dus geen plaats om te wonen of te werken daar. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat zowel haar ouders, als haar broer en zus nog steeds in de Russische Federatie wonen. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging of haar aanvraag gezinshereniging. Betrokkene verbleef immers ruim 24 jaar in Rusland en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Wat betreft haar gebrek aan financiële middelen, betrokkene toont niet aan dat zij geen beroep kan doen op de hulp van haar echtgenoot, die wel inkomsten uit arbeid heeft, of andere familieleden. Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen plaats zou hebben om te wonen en te werken niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst naar haar politieke problemen zoals uitgelegd tijdens haar asielpcedure, waardoor zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. Echter, verzoekster voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielpcedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat het niet mogelijk is, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al zeven jaar in België zou verblijven, dat zij een zeer goed gezin zou vormen met haar echtgenoot en dat zij een bewijs voorlegt van het volgen van verschillende Franse taalcurssussen in 2012, 2013, 2014, 2015 en 2016, vijf getuigenverklaringen en verschillende foto's) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard

worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (...)

1.8. Op 27 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

*Mevrouw,
(...)*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij zich ook beroept op een schending van artikel 3 van het EVRM.

2.2. De verzoekende partij zet haar middel als volgt uiteen:

“Verzoekster trad op 14 november 2015 in België in het huwelijk met haar huidige echtgenoot de heer D.M.(...), geboren op 3 september 1977.

De echtgenoot van verzoekster is erkend als politiek vluchteling in België.

Om deze reden kan het gezin bezwaarlijk naar een ander land te gaan wonen.

Hij kan niet naar Armenië (zijn land van herkomst) terugkeren omwille van politieke problemen aldaar.

Hij kan ook niet in de Russische Federatie wonen waar hij geen verblijfsrecht noch werk noch woning heeft.

Hij werkt tevens momenteel met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur.

Verzoekster zit tevens in een grote moeilijkheid om België te verlaten en gezinshereniging te vragen in de Russische Federatie.

Ze dient daarvoor tevens lange tijd te verblijven en heeft daar geen woning noch financiële middelen.

De aanvraag van gezinshereniging in België is echter niet meer mogelijk volgens de huidige wetgeving.

Verzoekster verblijft momenteel reeds meer dan maanden in België.

Haar terugkomst naar het land van herkomst is bijzonder moeilijk en strijdig met artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster en haar man vormen een zeer goed gezin

Verzoekster verkeert zich momenteel in bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst en daar onbepaalde tijd te verblijven.

Verzoekster is daarom van mening dat zij eventueel in aanmerking kan komen voor regularisatie van haar verblijf.

Verzoekster toont tevens goede integratie in België.

Bij de huidige (eerste) aanvraag ex-artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden enkele belangrijke documenten toegevoegd.

Deze documenten tonen dat verzoeksters' terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk minstens zeer moeilijk is en dat ze goed geïntegreerd is.

Verzoekster kan niet akkoord gaan met de motivering van de bestreden beslissing en dient derhalve huidig verzoekschrift strekkende tot nietigverklaring en schorsing van de tenuitvoerlegging ervan in.

Artikel 8 EVRM komt in het gedrang in de hypothese van het terugsturen van verzoekster.

Het is voor verzoekster uitermate moeilijk om België te verlaten omdat dit zou neer komen op het volledig doorbreken van de bestaande harmonie van haar gezin en op een te grote risico van terugkeer. Het is volstrekt onredelijk dat verzoekster haar echtgenoot hier dient achter te laten en dient terug te keren naar haar land van herkomst.

Haar familiale leven speelt momenteel zich uitsluitend in België af.

Een daadwerkelijke familiekeren in hoofde van verzoekster is duidelijk aanwezig in België welke een terugkeer onmogelijk of minstens zeer moeilijk maakt.

Een beslissing tot terugkeer zou een schending uitmaken van het artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden.

Dergelijke beslissing zou een zware en ongerechtvaardigde inmenging in het recht van verzoekster op eerbied voor haar privéleven en familiaal leven vormen.(...)

Het lijdt geen enkel twijfel dat voor verzoekster het samenzijn een fundamenteel element uitmaakt van het privé-leven beschermd door het artikel 8 EVRM (CICE, arrest Volesky dd. 29 juni 2004, nummer 63627/00); zelf als afwijkingen van dit recht toegestaan kunnen worden onder de voorwaarden voorzien door het artikel 8, alinea 2 EVRM, dan nog wordt ten allen tijde de familiale eenheid als principe behouden en mag de scheiding slechts de uitzondering zijn. (...)

Een beslissing tot terugkeer zou een inmenging uitmaken in de privé-sfeer en in de persoonlijk sfeer van verzoekster omdat zij een scheiding met zich meebrengt van hen met haar vitale entourage, haar sociale en affectieve cirkel.

Terugkeer van verzoekster naar Marokko of Mauricius zal leiden tot onherstelbare schade in hoofde van zowel verzoekster als in hoofde van haar echtgenote waarmee zij thans een feitelijk gezin vormt.

(...) Gezien wat voorafging, zou dergelijke beslissing tot terugkeer niet in proportie zijn met het door Uw diensten nagestreefde doel, ook al zou het doel wettelijk zijn, een dergelijke beslissing zou een miskenning zijn van de eerbied verschuldigd aan het privé-leven en het familiaal leven van verzoekster en haar echtgenoot, en zodoende ook van het artikel 8 EVRM.

Het weze derhalve duidelijk dat er een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel bestaat in hoofde van verzoekster. (...)

Gelet het hiervoor vermelde zou het terugsturen van verzoekers naar hun land van herkomst, een schending uitmaken van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Gelet het hiervoor vermelde zou het terugsturen van verzoekers naar hun land van herkomst, een schending uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, m.n. schending van het recht op leven en verbod van foltering omwille van haar politieke problemen in het land van herkomst.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissingen is in casu helemaal niet bevredigend.

De tegenpartij houdt geen rekening met bijzonder moeilijke situatie van verzoekster (eerder uiteengezet).

De terugkeer van verzoekster betekent zeer lange scheiding van de echtgenoten.

Deze procedure duurt minstens 6 maanden en kan bovendien nog verder worden verlengd.

De bevoegde diensten van de tegenpartij hebben bovendien instructies om aanvragen van gezinshereniging te weigeren vaak om alle mogelijke redenen.

De statistiek van deze procedure is zeer slecht met talrijke soms onbegrijpelijke weigeringen.

De lange scheiding van echtgenoten is derhalve gegarandeerd in geval van de terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst.(...)"

2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wijst de Raad erop dat deze wetsbepalingen voorzien dat de motivering van een beslissing van een bestuur de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierna worden de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid aangehaald heeft, besproken. In de tweede bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, op een zodanige manier dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De Raad besluit dan ook dat voldaan is aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt dus in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte nuttige stukken.

2.5. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de

aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.6. De aanvraag om machtiging tot verblijf die de verzoekende partij indient, wordt onontvankelijk bevonden. De verwerende partij oordeelt dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene reguliere procedure.

2.7. Vooreerst kan opgemerkt worden dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift grotendeels haar argumenten weergegeven in de aanvraag van 12 juni 2017 herhaalt, zonder de motivering van de bestreden beslissingen concreet te betwisten. Het verzoekschrift bevat daarnaast ook manifest onjuiste informatie, zoals “*Terugkeer van verzoekster naar Marokko of Mauricius zal leiden tot onherstelbare schade (...)*”, terwijl de verzoekende partij de Russische nationaliteit heeft.

2.8. De verzoekende partij betoogt dat haar echtgenoot erkend is als politiek vluchteling in België, dat het gezin om deze reden bezwaarlijk naar een ander land kan gaan wonen, dat haar echtgenoot niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren, omwille van politieke problemen daar, en evenmin naar Rusland kan gaan, omwille van een gebrek aan verblijfsrecht in dat land alsook doordat hij daar geen werk en woning heeft terwijl hij momenteel werkt met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur. Zij merkt verder in haar verzoekschrift op dat zij en haar echtgenoot een goed gezin vormen.

In de bestreden beslissing wordt betreffende het niet kunnen terugkeren naar haar land van herkomst gelet op de aanwezigheid van haar echtgenoot in België en gelet op de onmogelijkheid van haar echtgenoot om haar te kunnen vergezellen naar haar land van herkomst gemotiveerd wat volgt:

“Betrokkene verklaart dat zij een relatie heeft met mijnheer D.M.(...) (R.R....), die over verblijfsrecht beschikt in België en dat zij gehuwd zijn sinds 14.11.2015. Echter toont zij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De terugkeer naar het land van herkomst is slechts tijdelijk. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is: indien zij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt haar recht automatisch erkend.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Wij merken verder op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Betrokkene beroept zich op het feit dat haar echtgenoot erkend werd als vluchteling van Armeense herkomst. Echter, bij nazicht van het administratief dossier blijkt dit niet correct. Dhr. D.(...) verkreeg verblijfsrecht naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9bis en dit bij beslissing d.d. 11.05.2010. Zijn asielpcedure werd negatief afgesloten op 11.12.1996. De bewering dat haar echtgenoot erkend is als vluchteling en haar dus niet kan vergezellen is aldus volledig foutief. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt bovendien dat verschillende naaste familieleden, waaronder haar ouders, haar broer en zus, nog steeds in het land van herkomst wonen. Met betrekking tot haar hier opgebouwde sociale relaties legt betrokkene, buiten haar huwelijk, slechts vijf getuigenverklaringen voor, waarvan vier verklaringen van de bureaus zijn dat ze betrokkenen samen zien in de buurt en dat ze samenwonen. Slechts één getuigenverklaring maakt melding van het feit dat hij aanwezig was bij de huwelijksceremonie. Gezien het feit dat betrokkene nog verschillende naaste familieleden heeft in het land van herkomst en hier in België enkel een hechte band aantoonde met haar echtgenoot, (...) merken we op dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2.8.1. Met het enkel herhalen van haar stelling in haar aanvraag dat zij en haar echtgenoot een goed gezin vormen weerlegt de verzoekende partij voormelde motieven niet.

De verzoekende partij betoogt dat haar echtgenoot politiek vluchteling is in België. Echter weerlegt zij geenszins het motief dat dit niet correct is, dat uit het administratief dossier blijkt dat haar echtgenoot het verblijfsrecht verkreeg naar aanleiding van een aanvraag verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bij beslissing van 11 mei 2010 alsook dat diens asielpcedure negatief werd afgesloten op 11 december 1996. Gelet op het feit dat de verzoekende partij het motief betreffende de incorrectheid van de stelling dat haar echtgenoot als vluchteling erkend is in België niet weerlegt, noch ontkracht – zij voegt immers geen stukken bij waaruit zou blijken dat haar echtgenoot als vluchteling is erkend in België –, kan de verzoekende partij ook niet dienstig betogen dat om deze reden het gezin bezwaarlijk in een ander land kan gaan wonen. Daargelaten de vaststelling dat, mede gelet op de afgewezen asielaanvraag, geen politieke problemen in Armenië in hoofde van de echtgenoot van de verzoekende partij worden aangetoond, toont de verzoekende partij niet aan op welke wijze het feit dat haar echtgenoot niet terug kan naar Armenië, buitengewone omstandigheden in haar hoofde aantonen waarom zij niet terug kan naar haar land van herkomst, Rusland. Gelet op het feit dat dit element geen betrekking heeft op de onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid van de verzoekende partij om terug te keren naar Rusland – minstens verduidelijkt de verzoekende partij niet op welke wijze dit element dit aantoonde – diende de verwerende partij dit aangevoerde element niet in ogenschouw te nemen bij het beoordelen of er voor de verzoekende partij buitengewone omstandigheden aanwezig zijn waarom zij haar aanvraag niet kan indienen in Rusland.

Betreffende de stelling van de verzoekende partij dat haar echtgenoot haar onmogelijk kan vergezellen naar Rusland gelet op het feit dat hij aldaar geen verblijfsrecht heeft, noch werk, noch een woning, gaat de verzoekende partij volledig voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gemotiveerd wat volgt: "De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de

gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De terugkeer naar het land van herkomst is slechts tijdelijk. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is: indien zij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt haar recht automatisch erkend.” en “Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Wij merken verder op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten”. en “(...)merken we op dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).” Er wordt gemotiveerd dat het slechts een tijdelijke verwijdering betreft en dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft terug te keren wanneer zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De verzoekende partij kan aldus zonder haar echtgenoot naar haar land van herkomst gaan om een aanvraag tot verblijfsmachtiging of zelfs een aanvraag gezinshereniging in te dienen en daarna, wanneer aan de voorwaarden voldaan is, terugkeren om haar echtgenoot te vervoegen. Deze motieven volstaan om de aangevoerde onmogelijkheid voor haar echtgenoot om haar naar Rusland te vergezellen wegens gebrek aan verblijfsrecht, woning of werk, niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheden in hoofde van de verzoekende partij. Het motief dat “die haar bovendien kan vergezellen naar het land van herkomst”, betreft dan ook een overtollig motief. Door enkel de elementen van haar aanvraag te herhalen, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de pertinente motieven dat het slechts een tijdelijke verwijdering betreft en dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft terug te keren wanneer zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

2.9. De verzoekende partij betoogt voorts dat zij zelf ook moeilijk België kan verlaten om gezinshereniging aan te vragen in Rusland daar zij er voor een lange tijd zou moeten verblijven en daar geen woning, noch financiële middelen heeft.

2.9.1. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing gewezen wordt op het feit dat voor het verkrijgen van een verblijfsrecht op basis van de relatie van de verzoekende partij, zij zich kan beroepen op de procedure van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, dat de terugkeer naar het land van herkomst slechts tijdelijk is, dat gezinshereniging een recht is en dat indien zij voldoet aan de voorwaarden het recht automatisch erkend wordt. Door te verwijzen naar de procedure van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en op het tijdelijke karakter van de terugkeer, heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met het aangevoerde element dat zij voor een lange tijd in Rusland zou moeten verblijven. Door enkel de aangevoerde elementen van haar aanvraag te herhalen, weerlegt de verzoekende partij deze motieven niet. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de termijn van de voornoemde procedure in het buitenland onredelijk lang zou zijn. Uit artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet blijkt overigens dat de gemachtigde verplicht is de aanvraag om een visum gezinshereniging zo snel mogelijk te behandelen waarbij de beslissing ten laatste negen maanden na de datum van de indiening van de aanvraag moet volgen. Enkel in bijzondere omstandigheden is een verlenging van de behandelingstermijn mogelijk, maar de maximumduur daarvan wordt op vijftien maanden gesteld. De verzoekende partij mag dus verwachten dat haar aanvraag, ingediend in Rusland, zo snel mogelijk wordt behandeld en dat in normale omstandigheden een beslissing omtrent haar aanvraag om een visum gezinshereniging ten laatste negen maanden na de indiening van de aanvraag zal volgen. De verzoekende partij haalt geen bijzondere omstandigheden aan die op een complexiteit van de aanvraag kunnen wijzen noch maakt zij melding van bijzondere omstandigheden in het kader van een onderzoek naar het huwelijk of partnerschap, minstens maakt zij deze niet aannemelijk.

De verzoekende partij kan gelet op voormelde vaststellingen ook niet dienstig voorhouden dat het buitengewoon moeilijk is om terug te keren en daar voor onbepaalde tijd te verblijven.

2.9.2. Betreffende het niet hebben van een woning en financiële middelen in het herkomstland, beperkt de verzoekende partij zich tot het herhalen van haar aanvraag. Met het louter herhalen van de elementen van haar aanvraag weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de pertinente motieven waar gewezen wordt op het feit dat haar ouders, broer en zus nog in Rusland wonen, dat het onwaarschijnlijk is dat zij niet bij familie, vrienden of kennissen voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing over de aanvraag om verblijfsmachtiging of de aanvraag gezinshereniging, op het feit dat zij niet aantoonbaar dat zij geen beroep kan doen op de hulp van haar echtgenoot, die een inkomen heeft uit arbeid, of andere familieleden voor financiële middelen en op het feit dat steun van de Internationale Organisatie voor Migratie mogelijk is.

2.10. De verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift aan dat de aanvraag van gezinshereniging in België niet mogelijk is in de huidige wetgeving. De Raad kan enkel vaststellen dat dit ook niet wordt ontkend in de bestreden beslissing. Immers wordt gesteld dat om een verblijfsrecht te verkrijgen op grond van haar relatie, de verzoekende partij zich dient te beroepen op de procedure van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en deze dient te richten tot de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. Met haar stelling toont de verzoekende partij dan ook geenszins aan op welke wijze de motieven van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn.

2.11. Waar de verzoekende partij stelt dat zij momenteel reeds een aantal maanden in België verblijft, wijst de Raad erop dat de verwerende partij dit element in ogenschouw heeft genomen, doch betreffende het verblijf van zeven jaar in België gemotiveerd heeft dat dit niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, aangezien dit element behoort tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet wordt behandeld. Door het louter herhalen van dit element van de aanvraag, toont de verzoekende partij geenszins aan dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn.

2.12. De verzoekende partij betoogt dat zij een goede integratie heeft in België, dat zij enkele belangrijke documenten heeft toegevoegd aan haar aanvraag, dat deze aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk minstens zeer moeilijk is en dat ze goed geïntegreerd is. Ook hier beperkt zij zich tot het herhalen van de elementen van haar aanvraag. De Raad stelt vast dat de verwerende partij ook dit element in ogenschouw heeft genomen, doch betreffende de aangevoerde integratie gemotiveerd heeft dat dit niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, aangezien dit element behoort tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet wordt behandeld. Door het louter herhalen van dit element van de aanvraag, toont de verzoekende partij geenszins aan dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn. De verzoekende partij toont geenszins aan op welke wijze de door haar in haar aanvraag aangevoerde integratie wel degelijk een hinderpaal zou vormen voor het indienen van een aanvraag in het land van herkomst.

2.13. Met het louter voorhouden dat zij wel in aanmerking komt voor regularisatie en de stelling dat zij niet akkoord gaat met de motivering van de bestreden beslissing, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief zijn of dat de verwerende partij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze, of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, heeft geoordeeld dat er *in casu* geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die aantonen dat de aanvraag door de verzoekende partij niet in het land van herkomst kan worden ingediend.

2.14. Voorts betoogt de verzoekende partij dat artikel 8 van het EVRM in het gedrang komt, dat het uitermate moeilijk is voor haar om België te verlaten omdat dit zou neerkomen op het volledig doorbreken van de bestaande harmonie van het gezin, dat het onredelijk is dat zij haar echtgenoot hier dient achter te laten, dat haar familiale leven zich momenteel uitsluitend in België afspeelt, dat een daadwerkelijke familiekeren in België aanwezig is welke een terugkeer onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt, dat een terugkeer een zware en ongerechtvaardigde inmenging in haar recht op eerbiediging van het privé- en familiaal leven uitmaakt. Zij betoogt dat het samenzijn een fundamenteel element uitmaakt van het privéleven, dat een beslissing tot terugkeer een inmenging zou uitmaken in haar privésfeer en persoonlijke sfeer omdat het een scheiding meebrengt van haar vitale entourage en haar sociale en affectieve cirkel, dat een terugkeer zal leiden tot onherstelbare schade in haar hoofde en die van haar echtgenoot waarmee zij thans een feitelijk gezin vormt. Zij meent dat een terugkeer disproportioneel is met het doel. De verzoekende partij meent dat het terugsturen een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM, dat de verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij betoogt nog dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar moeilijke situatie zoals

eerder uiteengezet, dat een terugkeer een zeer lange scheiding van de echtgenoten zou zijn, dat de procedure minstens zes maanden duurt en kan verlengd worden, dat de bevoegde diensten bovendien instructies hebben om aanvragen gezinshereniging te weigeren om alle mogelijke redenen, dat de statistiek van deze procedure zeer slecht is met talrijke soms onbegrijpelijke weigeringen, dat een lange scheiding derhalve gegarandeerd is in geval van terugkeer.

2.14.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

De vereiste van artikel 8 van het EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029). Hieruit volgt dat het de taak is van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte heeft geoordeeld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance". Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet over de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

2.14.2. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij niet kan gevolgd worden in zoverre zij voorhoudt dat geen rekening werd gehouden met haar gezins- en privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Betreffende artikel 8 van het EVRM, motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing wat volgt:

"Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Wij merken verder op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Betrokkene beroept zich op het feit dat haar echtgenoot erkend werd als vluchteling van Armeense herkomst. Echter, bij nazicht van het administratief dossier blijkt dit niet correct. Dhr. D.(...) verkreeg verblijfsrecht naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9bis en dit bij beslissing d.d. 11.05.2010. Zijn asielpcedure werd negatief afgesloten op 11.12.1996. De bewering dat haar echtgenoot erkend is als vluchteling en haar dus niet kan vergezellen is aldus volledig foutief. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt bovendien dat verschillende naaste familieleden, waaronder haar ouders, haar broer en zus, nog steeds in het land van herkomst wonen. Met betrekking tot haar hier opgebouwde sociale relaties legt betrokkene, buiten haar huwelijk, slechts vijf getuigenverklaringen voor, waarvan vier verklaringen van de burens zijn dat ze betrokkenen samen zien in de buurt en dat ze samenwonen. Slechts één getuigenverklaring maakt melding van het feit dat hij aanwezig was bij de huwelijksceremonie. Gezien het feit dat betrokkene nog verschillende naaste familieleden heeft in het land van herkomst en hier in België enkel een hechte band aantoonde met haar echtgenoot, die haar bovendien kan vergezellen naar het land van herkomst, merken we op dat de tijdelijke scheiding met het oog op het

vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar bijzondere moeilijke situatie zoals eerder uiteengezet, laat zij na te verduidelijken met welke situatie zoals door haar uiteengezet, door de verwerende partij geen rekening werd gehouden. In zoverre zij meent dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de onmogelijkheid van haar en haar echtgenote om terug te keren naar het land van herkomst zoals weergegeven in het verzoekschrift, wijst de Raad naar wat hieromtrent reeds werd gesteld in de punten 2.8. tot 2.12.

Door het enkel opnieuw poneren dat artikel 8 van het EVRM in het gedrang komt, dat het uitermate moeilijk is voor haar om België te verlaten omdat dit zou neerkomen op het volledig doorbreken van de bestaande harmonie van het gezin, dat het onredelijk is dat zij haar echtgenoot hier dient achter te laten, dat haar familiale leven zich momenteel uitsluitend in België afspeelt, dat een daadwerkelijke familiekeren in België aanwezig is welke een terugkeer onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt, dat een terugkeer een zware en ongerechtvaardigde inmenging in haar recht op eerbiediging van het privé- en familiaal leven uitmaakt, dat het samenzijn een fundamenteel element uitmaakt van het privéleven, dat een beslissing tot terugkeer een inmenging zou uitmaken in haar privé sfeer en persoonlijke sfeer omdat het een scheiding meebrengt van haar vitale entourage en haar sociale en affectieve cirkel, dat een terugkeer zal leiden tot onherstelbare schade in haar hoofde en die van haar echtgenoot waarmee zij thans een feitelijk gezin vormt, dat een terugkeer disproportioneel is met het doel, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij geenszins voormelde motieven waarin gesteld wordt dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering maar dat zij enkel tot gevolg heeft dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten, dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM. De Raad wijst er vooreerst op dat de verwerende partij geenszins betwist dat de verzoekende partij een daadwerkelijk gezinsleven en een daadwerkelijke familiekeren met haar echtgenoot in België heeft. De verzoekende partij toont echter geenszins aan dat bij een tijdelijke scheiding de bestaande harmonie volledig doorbroken zou worden of dat dat een tijdelijke terugkeer zal leiden tot onherstelbare schade in haar hoofde en die van haar echtgenoot waarmee zij thans een feitelijk gezin vormt. Zij meent dat het onredelijk is om haar echtgenoot hier achter te laten, maar licht niet toe waarom *in casu* het tijdelijk terugkeren naar haar land van herkomst zonder haar echtgenoot in haar geval een schending van artikel 8 van het EVRM zou opleveren.

De verzoekende partij meent dat het samenzijn een fundamenteel element uitmaakt van het privéleven. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is echter niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is dus gemachtigd

om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

De Raad wijst er nog op dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat aan de verzoekende partij enig bestaand verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wordt ontnomen. De eerste bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf. Volgens de rechtspraak van het EHRM dient aldus te worden onderzocht of er een positieve verplichting bestaat voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te waarborgen.

De Raad wijst er op dat de bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissingen hebben bijgevolg slechts een tijdelijke scheiding van haar partner tot gevolg met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het gezins- en privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228), minstens toont de verzoekende partij dit niet aan.

Waar de verzoekende partij betreffende de tijdelijke scheiding nog betoogt dat een terugkeer een zeer lange scheiding van de echtgenoten zou zijn, dat de procedure minstens zes maanden duurt en kan verlengd worden, dat de bevoegde diensten bovendien instructies hebben om aanvragen gezinshereniging te weigeren om alle mogelijke redenen, dat de statistiek van deze procedure zeer slecht is met talrijke soms onbegrijpelijk weigeringen, dat een lange scheiding derhalve gegarandeerd is in geval van terugkeer, wijst de Raad vooreerst op naar wat hieromtrent reeds werd gesteld in punt 2.9.1. Voorts kan de verzoekende partij, in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, niet dienstig voorhouden dat een scheiding van enkele maanden een onredelijke lange scheiding zou veroorzaken. Het staat de echtgenoot van de verzoekende partij immers vrij om zijn wettelijke verlofdagen te gebruiken om de verzoekende partij te vergezellen of te bezoeken. De Raad wijst er verder ook op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar echtgenoot (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). De kritiek van de verzoekende partij dat de bevoegde diensten instructies hebben om aanvragen gezinshereniging te weigeren om alle mogelijke redenen en dat de statistiek van deze procedure zeer slecht is met talrijke soms onbegrijpelijk weigeringen, betreft een loutere bewering die zij geenszins aannemelijk maakt. Bovendien wijst de Raad erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing reeds aangaf dat de verzoekende partij zich op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet kan richten tot de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst om een verblijfsrecht te verkrijgen op basis van haar relatie, dat de gezinshereniging een recht is en dat indien zij voldoet aan de wettelijke voorschriften haar recht automatisch wordt erkend.

De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding veroorzaakt heeft tussen haar belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.14.3. Waar de verzoekende partij meent dat de beslissing tot terugkeer een inmenging zou uitmaken in haar privésfeer en persoonlijke sfeer omdat het een scheiding meebrengt van haar vitale entourage en haar sociale en affectieve cirkel, weerlegt zij evenmin de motieven van de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering maar dat zij enkel tot gevolg heeft dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten, dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bovendien wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoekende partij met betrekking tot de in België opgebouwde sociale relaties, buiten haar huwelijk, slechts vijf getuigenverklaring voorlegt, waarvan vier van de bureaus dat zij de verzoekende partij en haar echtgenoot samen hebben gezien en dat ze

samenwonen, dat slechts één getuigenverklaring melding maakt van de aanwezigheid op de huwelijksceremonie, dat gezien de verzoekende partij nog verschillende naaste familieleden heeft in het land van herkomst en hier in België enkel een hechte band met haar echtgenoot aantoon, een tijdelijke scheiding het privéleven niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij toont niet *in concreto* aan dat de verplichting om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst op een disproportionele wijze een inmenging uitmaakt op haar privéleven, nu de verzoekende partij niet verduidelijkt welke elementen van haar privéleven haar verhinderen een regularisatieaanvraag in te dienen in het herkomstland. De verzoekende partij weerlegt de motieven van de bestreden beslissing dat zij in België enkel een hechte band heeft met haar echtgenoot niet. De verzoekende partij toont ook in het verzoekschrift met het louter verwijzen naar de “*privésfeer*”, de “*persoonlijke sfeer*” en “*haar vitale entourage, haar sociale en affectieve cirkel*”, niet aan dat het onredelijk is of dat het voor haar omwille van haar privéleven onmogelijk zou zijn om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een regularisatieaanvraag in te dienen.

De Raad wijst er ten overvloede op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partij toont met het enkel verwijzen naar naar de “*privésfeer*”, de “*persoonlijke sfeer*” en “*haar vitale entourage, haar sociale en affectieve cirkel*”, zonder meer concrete toelichtingen, geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor haar privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven.

2.14.4. *In casu* wordt door de verzoekende partij geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

2.15. Ten slotte betoogt de verzoekende partij dat haar terugsturen naar haar herkomstland een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM omwille van haar politieke problemen in het land van herkomst.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij haar politieke problemen zoals uitgelegd tijdens haar asielpcedure aanhaalt in haar aanvraag. Hieromtrent motiveert de verwerende partij dat de verzoekende partij geen nieuw element toevoegt aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielpcedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties, dat deze elementen geen andere beoordeling wettigen dan die van deze instanties, dat het niet mogelijk is, zonder het voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen – die ongeloofwaardig werden bevonden – in huidige procedure wel te aanvaarden. De verzoekende partijen betwist deze motieven niet.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij zou mogen worden teruggestuurd, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot een verwijzing naar “*haar politieke problemen in het land van herkomst*”, zonder verdere toelichting of bewijs dat er een ernstig en reëel risico bestaat op schending van artikel 3 van het EVRM bij een eventuele terugkeer. Zij voert - zoals reeds wordt aangegeven in de bestreden beslissing - geen nieuwe elementen toe ten opzichte van degene die zij tijdens haar asielprocedure naar voren bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.16. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ook een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

2.17. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER